

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

і Вісник Христової Епіфанії

ВЕСНА 2004
AD 2004 – AM 6133

№ 32

З М І С Т

ПОДЯКУ СКЛАДАЙТЕ
ЗА ВСЕ ... 2

ХРИСТОС
Його вузька стежка 3

БІБЛІЙНІ ТЕМИ 9

ПОСЛАННЯ
ДО ФИЛИП'ЯН 2:14 10

Нарікання 11

Суперечки 14

«І коли [Агнець] сьому печатку розкрив ...». «Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного ... Глядіть, не відвертайтеся від того, хто промовляє ...: »Ще раз захитаю не тільки землю, але й небом» ... Отож ми, що приймаємо Царство непохитне, нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо Богові з побожністю й зо страхом». «Але Христос, Первосвященик майбутнього доброго, прийшов із більшою й досконалішою скинією, ... і набув вічне відкуплення».

— Об. 8:1; Євр. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

Подяку складайте за все ...

1 Сол. 5:18

БОЖИЙ ЛЮД, маючи стан серця, яке є в спільності з Господом і цілковито посвячене виконувannya Його волі, не тільки благає про Його благословенство на початку кожного дня й складає подяку при кінці кожного дня, але у всіх справах життя старається пам'ятати, що все своє він посвятив Господу й вірою буде дивитися на Нього у всіх справах свого життя. Пропорційно до важливості справ, за які він береться, він усвідомлює собі зв'язок Божого Провидіння з усіма життєвими справами і відповідно складає подяку за них. Це Божа воля, яка стосується нас. Бог хоче, щоб ми жили в стані постійного виглядання Його волі та Його благословенств. Він хоче цього від нас, бо це буде найбільш сприятливим станом для нашого поступу на вузькій стежці і найкраще допоможе вчинити наш поклик та вибір певними.

* * *

Шляхетна людина визнає відповідність вдячності за отримані добродійства, однак ми часто не дякуємо за них, бо з причини нашої короткозорості не зауважуємо факту, що наші несприятливі досвідчення, хоч діють на нашу тілесну некористь, є для нас осередками великих духовних благословінь. Таким чином, так несприятливі, як і сприятливі досвідчення повинні вважатися благословенствами, які закликають нас до складання подяки Господу. Всі речі діють спільно на добре тим, хто любить Бога. Тому дякуймо за всі речі — за тяжкі і легкі, радісні й смутні, сприятливі й несприятливі. Вони всі є листами й доказами любові зі сторони нашого дорогого Отця і заміряні для нашого найправдивішого, найвищого добра.

ХРИСТОС — ЙОГО ВУЗЬКА СТЕЖКА

(Еп. Т. 15, Розд. 2)

ЇІ БРАМА. ЇІ САМОЗРЕЧЕННЯ. ЗРЕЧЕННЯ СВІТА. ЇІ НАУКА, ПОШИРЮВАННЯ І ПРОДОВЖУВАННЯ ПРАВДИ. ЇІ ПИЛЬНІСТЬ. ЇІ МОЛИТВА. ЇІ ПЕРЕНОШЕННЯ ЗЛА.

НАШ ГОСПОДЬ Ісус не став людиною для того, щоб нею залишитися. Його людська природа була радше засобом, за допомогою якого Він мав відкупити людство. Тому прийняв її тільки тимчасово, як річ, посвячену Богові на відкуплення людини. Дорога, якою Він ішов, щоб скласти Свою людську природу в жертву, була вузькою стежкою; тому дорога, котрою Він і Його послідовники мають іти — це дорога посвячення (1 Пет. 2:19–24). Згідно з Божим Планом є три дороги, якими ходять або будуть ходити: (1) широка дорога, що веде до загибелі, котрою, починаючи від упадку Адама, йде людство (Мат. 7:13); (2) вузька дорога, якою поступають Христос і Церква у Віці Євангелії (Мат. 7:13, 14) і (3) свята дорога, якою буде поступати людство під час Тисячоліття (Іс. 35:8). Христос, будучи народженим в безгрішному і вільному від Адамового вироку стані, ніколи не йшов широкою дорогою, яка веде до загибелі. Наш Господь, будучи Предтечею Церкви (Євр. 6:20), йшов вузькою стежкою. Оскільки Його досвідчення були подібними до досвідчень Церкви, то Він ішов тою самою дорогою — дорогою самозречення, відречення від світу, дорогою пильності, молитви, дослідження, проголошення і практикування Божого Слова, а також безперервного зношення випадкових досвідчень. Його мандрівка по цій дорозі була виконана досконало і дала Йому важчі досвідчення, ніж мав на ній будь-хто з Його послідовників. Оскільки цією дорогою йшли Його послідовники, то Він мусив іти нею перед ними, бо інакше вони не були б Його послідовниками, що йдуть Його слідами (Мат. 16:24; 1 Пет. 2:21). Дорога, якою йшов наш Господь, впроважуючи в дію Своє посвячення, була дійсно вузькою і тяжкою. Навіть звичайний читач Біблії, а особливо Євангелії, отримує враження, що Його життя від хрещення було дуже тяжким. Воно до крайніх меж

виснажувало не тільки Його досконалі сили як досконалої людини, але також і досконалі сили як Нового Створіння. Тому приступімо до дослідження Христа, що йде вузькою стежкою.

Його мандрівка по цій дорозі починається серією актів, два перші з яких були Його власними актами, а три останні актами Його Небесного Отця. Двома Його актами були: посвячення Самого Себе і виявлення цього посвячення в символі; трьома актами Бога були: нахилення Ісуса до посвячення, сплодження Його від Духа і помазання Його Святим Духом. Кожен з цих актів розглянемо по-черзі. Ісусове

ТЕПЕРШНЯ ПРАВДА і Вісник Христової Епіфанії

ISSN 1641-1455

Незалежний релігійний часопис, видаваний
Світським Місійним Рухом «ЕПІФАНІЯ»
4 рази в році (зима, весна, літо, осінь)

Редактор:

Ralph M. Herzig
Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:

Piotr Woźnicki
ul. Zdobywców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki

Адреса для переписки:

79071 м. Львів
3-Скнилівський провулок 9

Інша публікація:

Біблейське Знамя и Вестник Христового Царства

Видання на іноземних мовах:

англійська, французька, німецька, польська,
португальська, тамільська, малайялам, каннада

Часопис вільний від впливу яких-небудь визнань, партій, організацій і людських вірувань, зв'язаний з Богом в тій мірі, в якій розуміє Його Слово. Він видається для:

- оборони Парусійної Правди, подаваної Господом за посередництвом «того Раба», як підстави всілякого дальшого розвитку Правди;
- оборони заряджень, статуту і заповіту, також поданих Господом за посередництвом «того Раба»;
- представлення, а також оборони Правди епіфанічно-базилейської, яка розвивається, і становить своєчасний харч для людю Господнього, згідно з Його волею.

Тепершня Правда буде висилатись безплатно тим, котрі про це попросять.

4 • ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА І ВІСНИК ХРИСТОВОЇ ЕПІФАНІЇ

посвячення Самого Себе було початковим кроком, який впроваджував Його на вузьку стежку — це були ворота, що вели до цієї стежки. Вхід на вузьку стежку був для Нього тяжкою справою, бо коли Він говорить про тих, котрі входять через тісні ворота, то включає і Себе. Тому Його вхід через ці ворота був пов'язаний з труднощами і важкими битвами. Подібно як в нашому, так і в Його посвяченні, вхід через тісні ворота на вузьку стежку полягав поперше: у відреченні від власної волі щодо Себе і світу, а також від того, що світ від Нього жадав би; а по-друге: у прийнятті волі Отця за Свою волю у всіх справах. А це тягло за собою піддання всіх Його людських прав відносно Себе і світу Богові. В результаті цього Він не міг вживати для Себе і світу Своїх прав, які посідав у Собі і в світі. Права, які Він посідав у Собі, охоплювали право доброї громадської думки про Себе, про інших, права безтурботності, вигоди, невинної приємності, забезпечення і приховування некорисних речей, здобуття і збереження людських посілостей, їжі, напоїв, здоров'я, життя, самооборони і агресивності відносно шкідливих речей. Права, які належали Йому в світі, охоплювали: право одружуватися, право батьківства, синівства, братерства, дружби, дому і вітчизни. Його посвячення полягало перш за все у рішенні не послуговуватися цими речами для власної волі або волі світу. З цього приводу Він погодився відмовитися від прав, які посідав у Собі і в світі, для власного задоволення і не дозволив, щоб світ вживав Його для свого задоволення. Якби Його посвячення не містило в собі нічого більше, то й так Він був би мертвим для Себе і світу.

Але Його посвячення містило в собі ще одну річ, а саме: прийняття Отцівської волі за Свою волю у всіх справах, а це робило Його живим для Бога. Його посвячення охоплювало мертвість для Себе і світу, а оживлення для Бога. Коли ми вже зауважили, що означає бути мертвим для себе і світу, то тепер поміркуємо, що означає бути оживленим для Бога. Це означає, що Ісус мав вживати Свої людські права, які посідав в Собі і в світі, тільки для Самого

Бога і вживати їх таким способом, який був би згідний з Божою волею. Це значить, що ці права могли бути вжиті або не вжиті, в залежності від Божого розпорядження. Однак Бог розпорядився, щоб вони не були вживані для власного або світового задоволення, бо наш Господь зрікся Себе і світу. Тому вони мали бути вживані тільки згідно з поступом Божих планів і цілей. Отже всі ті права, які мав наш Господь, наприклад замилювання до доброї оцінки щодо Себе і доброї громадської думки про Нього, а також замилювання до вигоди, безтурботності, приємності, забезпечення, вміння зберігати таємницю, посілості, їжі, напоїв, жінки, дітей, братів, друзів, дому, вітчизни, Він міг вживати лише настільки, наскільки вони послужили б поступу Божих планів і цілей. Іншими словами, Він мав піддати Божій волі Свою волю з усім тим, що вона контролювала, для підтримки Божих планів і цілей. Це охоплювало все те, що Він мав дати Богові: Своє тіло, розум, почуття, якості, час, силу, здоров'я, життя, таланти, знання, посілість, вплив, становище, репутацію і т.д., які мали бути вжиті на службу Богові. Він також повинен був чинити ці речі з досконалою вірою, силою (серцем якої є надія перемоги), знанням, самоконтролем, терпеливістю, побожністю, братньою любов'ю і милосердям. Все це Він мав чинити не у вигідних умовах, а в страшних стражданнях жертвовної смерті, в пробах, спокусах і стражданнях. Все це містилося в тому, що Ісус прийняв Божу волю за Свою, погоджуючись на умови самозречення Себе і світу. Зрозуміло, що вхід в цю угоду жертви через акт посвячення в його двох частинах був брамою, що вела на вузьку стежку, яку було дуже важко пройти.

Уривок з послання до Рим. 12:1 повчає нас про наше посвячення, яке складається з двох частин, і дає зрозуміти, що наше посвячення провадить нас на вузьку стежку, на якій ми йдемо слідами Ісуса, бо і Його посвячення запровадило Його на вузьку стежку і складалося з тих самих двох частин, що і наше — мертвості для Себе і світу, а оживлення для Бога. В посланні до Євреїв 10:5–10, між іншими справами,

посвячення Ісуса представлено як антитип бичка в типічному дні примирення. В 5 вірші показано, між іншими справами, людську природу Ісуса як антитип бичка, жертвованого в дні примирення; а Його тіло містило в собі все те, ким Він був і що посідав як людська істота. В 9 вірші, між іншими справами, знаходимо вислів: «Відмінняє Він перше [образні жертви], щоб друге [дійсні жертви] поставити [жертвувати]». Це доводить посвячення людської природи Ісуса на смерть, тобто мертвість для Себе і світу; тоді як в першій частині 9 вірша, а також і в 7 вірші показано, що в посвяченні Ісуса міститься також і те, що Він прийняв Божу волю за Свою. Тут, власне, представлені дві частини посвячення Ісуса. Потрібно зауважити, що в нашому виясненні ми багаторазово вживали вислів «між іншими справами». Так було тому, що в цілій цій частині послання до Євреїв 10:1–10, в типі і антитипі, зображено посвячення Ісуса і Церкви, Його Тіла: Бичок зображує людську природу Ісуса, а Господній Козел — людську природу Церкви. Згідно з 10 віршем Церква, Тіло Ісуса Христа, через прийняття тієї самої волі, котру — як кажуть 7 і 9 вірші — прийняв Ісус, жертвуючи їй раз за всіх. З приводу того, що Євр. 10:1–9 вчить про Ісусове тіло, ми процитували послання до Рим. 12:1, що проливає світло на посвячення Ісуса, хоча цей вірш прямо відноситься до посвячення Церкви, а не Ісуса.

Все поступування Ісуса на протязі 3,5 років Його служби доводить, що Він увійшов на вузьку дорогу через посвячення; бо Його мандрівка по цій дорозі не була чимось іншим, а тільки виконанням обітниць посвячення, яке Він вчинив через перехід тісними воротами, що вели на вузьку стежку. Отже так Він виконав обітницю зречення Самого Себе, бо про Нього написано: «Бо й Христос не Собі догоджав» (Рим. 15:3). Ані не старався подобатися світу, виконуючи не його волю, а волю Божу, бо усім Своїм життям довів, що чинив Божу волю, за що світ і ненавидів Його (Ів. 15:18–25). Його поступування в напрямку майбутності також вказувало, що Він сповнив позитивний бік Свого посвя-

чення — чинив Він волю Отця, бо сказав: «Пожива Моя — чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити» (Ів. 4:32–34). «Я мушу виконувати діла Того, Хто послав Мене, аж поки є день» (9:4). «Твою волю чинити, мій Боже, я хочу, і Закон Твій — у мене в серці» (Пс. 40:9). «Я не став неслухняним, назад не відступив» (Іс. 50:5). В Гефсиманії постава серця і Його слова були такими: «... не як Я хочу, а як Ти ... нехай станеться воля Твоя» (Мат. 26:39, 42). Він скромно відкидав оригінальність Своєї науки і праці: «Я нічого не можу робити Сам від Себе. Як Я чую [від Отця], суджу, і Мій суд справедливий, — не шукаю-бо волі Своєї, але волі Отця, що послав Мене» (Ів. 5:30). Це саме Він підтверджує майже тими ж самими словами: «Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене» (6:38). Він показав, що Його волею було віддавати хвалу Богові через виконання Божої волі: «Хто слави шукає Того, Хто послав Його, Той правдивий, — і в Ньому неправди нема» (7:18). Він, по-правді, міг сказати: «Бо Я завжди чиню, що Йому до вподоби ... та Я знаю Його, — і слово Його зберігаю» (8:29, 55). Прийняття волі Отця за Свою характеризувало Його поступування аж до кінця, і незадовго до Гефсиманії Він засвідчив: «Як Отець наказав Мені, так роблю» (14:31) і «Як і Я зберіг Заповіді Свого Отця» (15:10). Через прийняття волі Отця за Свою волю Він дав хвалу Отцеві і довершив діло, яке мав завдання виконати: «Я прославив Тебе на землі, — довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати» (17:4). Через це Він став послушним Отцівській волі аж до останньої межі: «Бувши слухняний аж до смерти, і то смерти хресної ...» (Фил. 2:8). Він так робив, тому що дійсно був Божим Сином: «І хоч Сином Він був, проте навчився послуху з того, що вистраждав був» (Євр. 5:8). Прийняття волі Отця за Свою було метою всієї Його служби: «Ось іду, щоб волю Твою чинити, Боже» (Євр. 10:9). Ці тексти ясно доводять, що Ісус виконав обидві сторони Свого посвячення, — залишаючись мертвим для Себе і світу, а живим для Бога, — тобто прийняв волю Божу за Свою волю.

Наш Господь посвятився, показуючи це в прийнятті символічного хрещення в річці Йордан від Івана Хрестителя. Іван Хреститель, визнаючи вищість Ісуса над собою, а також факт, що Ісус не потребував хрещення покаюння на відпущення гріхів, скромно відмовився охрестити Його в воді, кажучи: «Я повинен хреститись від Тебе, і чи Тобі йти до мене?» (Мат. 3:14). Однак Ісус, знаючи, що не мав бути охрещеним для покаюння і відпущення гріхів, відповів: «Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю правду» (15 в.). Що означали ці слова? Чи означали вони, що через занурення Ісуса в Йордані і піднесення Його з води вони дійсно виповняли всю справедливість? Через цей чин, що є певним, вони не могли дійсно виповнити всіх вимог Божого права, тобто справедливості. Це стане очевидним, коли ми розважимо, якими є ці вимоги. Боже право вимагає правдивого послуху від тих, котрі йому підлягають, якщо йдеться про кожен окремий обов'язок любові відносно Бога і людини; також воно вимагає смерті для тих, хто не виконує його вимог. Можемо бути певними, що коли Іван занурив Ісуса в воді і підніс Його з неї, а також коли Ісус піддався і співпрацював в тих діях, то вони через це дійсно не виповнили всіх вимог Божого права. То яким чином вони через ці дії задовольнили всю справедливість, якщо не зробили цього в дійсності? Відповідь на це така: вони зробили це символічно, репрезентативно; бо своєю участю в цьому акті Іван символізував Божу частину в дійсному виконанні всієї справедливості, а Ісус своєю участю символізував Свою частину в дійсному виконанні всієї справедливості. Яким чином? По-перше, Боже право вимагає смерті для тих, котрі йому непослушні. Цю частину вимог права Бог виконав і задовольнив своїм атрибутом любові, видавши на смерть Свого Сина, для заспокоєння вимог права за смерть всього людства; і цю частину вимог права виконав Ісус, віддаючи своє власне життя на смерть, заступаючи грішників. Отже Бог в Своїй прикметі любові і Ісус в цій самій прикметі дійсно виконали вимоги права, яке домагалось життя людства. Це ж саме

Іван та Ісус виконали символічно в тій частині водного хрещення, в якій Ісус був похований під поверхнею вод Йордану. Але правдива смерть Ісуса за людський рід є тільки частиною вимог права або справедливості.

Є ще інша частина цих вимог. Вона вимагає в кожній деталі послуху від усіх, хто підлягає цьому праву. Згідно з цим Божа мудрість, справедливість, любов і сила полегшили Ісусу як людині досконало виконати кожну вимогу обов'язкової любові відносно Бога і людини, тобто найвищої любові до Бога і рівної любові до людини, а через це виконали ті вимоги права щодо послуху в кожній деталі. Цей послух був також для заступництва за людство, щоб Його праведність могла стати праведністю людства, яка тепер приписана Церкві, а згодом, щоб могла бути дана цілому світу дійсно, коли він буде слухняним (Єр. 23:6, дослівно: «А це Його Ймення [уряд], яким Єгова назве Його — праведність наша»; 1 Кор. 1:30). Отже смерть Ісуса і Його людська праведність, довершені через Його послух, є дійсним виконанням вимог справедливості; Ісус, будучи піднесеним з води, частково допомагаючи Собі піднятися, символізував праведне життя, яким Він тут жив для людської праведності. Але є ще щось більше, що зробив Ісус і що дозволила Йому зробити Божа слава, а саме: Він як Нове Створіння виконав не тільки право обов'язкової любові, але також і право безкорисливої любові, наскільки Його Нове Створіння поставало з мертвої симпатії до Себе і світу у відповідні духовні симпатії як обов'язкової, так і безкорисливої любові. Це поставання символічно представлене в піднесенні Його Іваном з води і Його співпраці в цьому піднесенні. Отже Іван та Ісус символічно виконали всю справедливість в людській природі і Новому Створінні, а Бог та Ісус виконали це в дійсності через їх напрямок, коли йдеться про вузьку стежку, якою йшов Ісус. Іван, правдоподібно, не розумів цих деталей, та й Ісус тоді їх не розумів, але зрозумів пізніше.

Зрозуміло, що Ісус посвятився перед своїм водним хрещенням, бо дійсне хре-

щення мусило початися перед тим, як могло бути зображене символічно; ми мусимо насамперед мати оригінал, а пізніше можемо його сфотографувати. Тому робимо висновок, що Він перед тим, як мав бути охрещений Іваном, посвятився, наприклад в Назареті, як на це вказують тексти з Матвія 2:23; 3:13. Своє посвячення Він вчинив в день примирення, в десятий день сьомого місяця. Це зрозуміло з таких причин: якщо встановлений тип призначений на певну дату, то його антитип мусить відбутися в ту саму дату, що й тип і зайняти його місце. Наприклад: типічний пасхальний агнець мав бути відлучений від стада 10 нісана і забитий 14 нісана, так і Ісус, антитипічний Агнець, був призначений Синедріоном на смерть 10 нісана, а вбитий 14 нісана.

Ісус як первісток був пробуджений 16 нісана так само, як в типі перший сніп, первоплід жнив, був колиханий в той день перед Господом (Левит 23:10, 11; 1 Кор. 15:20). В день Зелених Свят перед Господом були колихані два квашені хліби, спечені з первісної муки; так само ті, котрі зберегли корони як і ті, котрі їх втратили, як решта первоплодів мусили бути принесені Господу як антитипічні хліби в день Зелених Свят (Лев. 23:16, 17). Типічний цикл закінчився в жовтні 627 року до Різдва Христового. В цей самий день був започаткований антитипічний цикл. Антитипічний Ювілей розпочався в жовтні 1874 року, точно в той самий день, коли закінчилися 70 циклів без ювілеїв. Згідно з цим бачимо, що якщо встановлені типи були призначені на якусь дату, то антитипи мусили розпочинатися в ту саму дату — і так виконувалося. В зв'язку з цим посвячення Ісуса відбулося десятого дня сьомого місяця, тому що це посвячення було антитипом принесення Господу бичка в типічний день примирення, десятого дня сьомого місяця. З цього виникає, що Ісус народився у Віфлеємі точно 30 років перед цим, тобто в день примирення. Його подорож з Назарету до місця хрещення в Йордані (воно знаходилося поблизу гирла Йордану, де Йордан впадає в Мертве море) тривала 4 дні.

Коли ми вже зауважили Ісусову частину входу на вузьку стежку — Його перехід через тісні ворота, або Його посвячення і спосіб, яким Він показав це посвячення в символі, то тепер буде властивим розважити Божу частину в цьому вході. Там були три речі, які Бог вчинив в цьому відношенні. Першою з них було побудити нашого Господа до посвячення і заохотити Його виявити посвячення в символі. Це побудження сталося, правдоподібно, вранці в день примирення. Бог напевно діяв на Його розум, серце і волю дещо раніше, ще перед десятим днем сьомого місяця, можливо тоді, коли вибирався бичок перед днем примирення.

В той день, до того як Ісус вирушив до Йордану, Бог впливав на Його розум, щоб прийняв хрещення від Івана; а Ісус, будучи слухняним, відразу ж розпочав Свою подорож. За допомогою мотивів, даних Йому в Божому Слові, Бог спонукав і заохочував Його вчинити обидві ці речі. Однією з частин Божого Слова, яка спрямовувала до цієї цілі, була наука, що в 30 році життя треба розпочати поклик до релігійної праці. Тому Ісус слухняно очікував виконання 30 років, щоб почати працю Свого життя (Лук. 3:23). Іншою річчю, яку вжив Бог, щоб спонукати Ісуса до посвячення і прийняття символу хрещення, було те, що перед або відразу після посвячення Він показав Йому, що посвячення — це Його вхід на дорогу вмирання за світ, і якщо житиме чесно, то зможе виробити правдивий спосіб поступування справедливості для нього (світу), а також постане як сплоджене Нове Створіння, а у воскреслому житті як народжене Нове Створіння. В результаті цього Він відправився до Йордану, щоб ці речі виявити в символі (Мат. 3:14). Отже Бог зробив певні речі для Ісуса в зв'язку з Його посвяченням.

Другою річчю, яку Йому вчинив Бог в зв'язку з посвяченням і його символом, було сплодження від Святого Духа. Ісус, як ми бачили, мав три початки: (1) як Логос (Кол. 1:15; Об. 3:14); (2) як зародок Ісус (Мат. 1:20; Лук. 1:35); і (3) як Нове Створіння, Христос над Йорданом (Мат. 3:16, 17; Мар. 1:10, 11; Лук. 3:22). Апостол Іван

згадує про третє сплодження Ісуса в Єв. Івана 1:14 і каже: «... повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого [в грецькій — Односплодження] від Отця». Апостоли бачили ту славу повну благодаті та правди, коли стали покликані на Апостолів. Тому це відноситься до стану сплодження, бо мова йде про Нього як єдиного сплодженого від Отця. У 18 вірші Іван згадує про те саме сплодження, кажучи: «Єдинослоджений Син, що в лоні Отця, Той Сам виявив був». Тільки після цього сплодження в Йордані про Ісуса була мова як про Єдинослодженого Сина в лоні Отця, котрий виявив нам Бога. До котрого з цих трьох актів сплодження відноситься даний текст треба зробити висновок з самого тексту та з його зв'язку з іншими текстами. Сплодження від Духа необхідне, щоб належати до класу Царства, а також, щоб зрозуміти речі, які належать цьому класу (Ів. 3:3, 5); бо коли Бог покликає до існування клас Царства, то створює новий рід істот в Божественній природі (Еф. 2:10; 2 Кор. 5:17; Гал. 6:15; Ів. 5:26; Євр. 1:3–5; 2 Пет. 1:4). Бог поставив Ісуса Головою цього класу і його Предтечею (Євр. 6:20; Еф. 1:22, 23; Кол. 1:18), тому що Він Цар над царями і Пан над панами (цими царями і панами є Церква) як читаємо про Нього і про них в 1 Тим. 6:15; Об. 19:16. Отже саме Ісус і Його вірна Церква складають клас Царства (Об. 1:6; 5:10), але щоб отримати членство в цьому класі треба бути сплодженим від Духа (Ів. 3:3, 5). Це, власне, сталося, коли Дух у вигляді голубки зійшов на Ісуса при Йордані. Бог сам засвідчив про це Його сплодження до найвищої Божої родини, коли сказав: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!» — тобто Я задоволений (Мат. 3:17; Мар. 1:11; Лук. 3:22).

Сплодження від Духа дало Ісусові те, що дало кожному, хто його отримав: духовну здібність в кожному органі Його мозку, яка пристосована сягати і реагувати на справи на духовному рівні, так само як перед сплодженням кожен відповідний орган мозку сягав і реагував на справи на земному рівні. Цей акт сплодження від Духа розпочав в Ісусі життя в Божествен-

ній природі стосовно розуму, серця і волі, а також був початком Його створення на рівні Божественного існування; подібно діялося з Його послідовниками протягом цілого Віку Євангелії. Необхідність цього є очевидною, якщо ми усвідомимо факт, що Бог творить новий рід істот на Божественному рівні існування і що Він дав Ісусові можливість першим отримати таку переміну природи! Якщо Ісус мав бути народжений на Божественному рівні, то насамперед мусив бути сплоджений до цієї природи. Зауважмо ще раз, що дало сплодження від Духа кожному органу Його мозку: воно дало духовну здібність пристосування кожного органа до духовних речей, що впливають з духовних мотивів і в духовний спосіб. Перед сплодженням органи Його мозку були пристосовані до людських речей, що впливають з людських мотивів і в людський спосіб. Перед сплодженням від Духа кожен орган Його мозку був обмежений; не міг реагувати на духовні речі, що походили з духовних мотивів і в духовний спосіб, тому що Він був людським, а не духовним. Подібно як, наприклад, пес, не маючи потрібних розумових здібностей, не може досягнути і сприйняти речі, які властиві людському розуму, серцю і волі, так само і людські істоти з огляду на те, що їм не вистачає потрібних здібностей, не можуть досягнути і сприймати речі притаманні духовним природам. Згідно з цим, якщо Ісус мав досягнути і сприймати духовні речі, то мусив отримати такі здібності органів Його розуму, серця і волі, яких людським істотам не дано, тобто якщо Він мав стати істотою в Божественній природі, то мусив мати додані Божі здібності до Його органів розуму, серця і волі. А це, власне, і є та річ, яку сплодження Його від Духа додало до Його органів мозку.

Якщо йдеться, по-перше, про Його інтелектуальні органи мозку, то придивімося дещо уважніше, що це означає. Перед сплодженням від Духа інтелектуальні органи Його мозку були обмежені і могли зрозуміти і сприймати речі, до яких були пристосовані Його людські розумові органи, але не могли вникнути, ані досягнути,

властиві духовним природам. Він міг зауважити, запам'ятати, уявити і зрозуміти перші речі, але не другі речі. Натомість, після сплодження від Духа Ісус міг не тільки зауважити, запам'ятати, уявити і зрозуміти людські речі, а й через духовні здібності, прищеплені в органи Його мозку через сплодження від Духа, Він міг також зауважити, запам'ятати, уявити і зрозуміти духовні речі, тобто речі, що лежали поза межами Його людського розуму. Цими додатковими якостями були наділені не тільки Його розумові здібності, але вони також були додані до Його напіврозумових і напівморальних здібностей, тобто артистичних здібностей, так, що вони могли сягати поза предмети людських почуттів відносно краси, величності, конструктивності, імітації, ораторства, гумору і музики. Перед сплодженням від Духа Його почуття в артистичних сентиментах були обмежені до цих предметів, але тепер сягали до предметів цих почуттів в духовній сфері, які впливали з духовних мотивів і в духовний спосіб. Подібно також і Його релігійні почуття віри, надії, панування над собою, терпеливості, побожності, братерської любові і милосердя перед сплодженням від Духа були обмежені до їх людських проявів, що походили з людських мотивів і в людський

спосіб. Не могли вони самі розвинутися в Ньому до духовних цілей з духовних мотивів і духовними способами, тому що у відповідних органах мозку Йому не вистачало духовних здібностей. Але після сплодження від Духа Він міг їх розвинути і розвинув в духовному значенні — небесному — з духовних мотивів і духовними способами. Отже через Його сплодження від Духа ці сім релігійних прикмет стали Його духовною волею. Це означає, що ці прикмети контролювали Його мотиви, думки, слова і вчинки, і як такі контролювали Його людські і духовні самолюбні і соціальні почуття *через спрямування* Його духовних самолюбних і соціальних сентиментів до вникання і впливу на їх духовні речі з духовних мотивів і духовними способами; *через опанування* духовних зусиль, людських самолюбних і соціальних сентиментів, які намагалися мати контроль над Ним і то без духовних мотивів і духовних способів; і нарешті *через уярмлення* Його духовних і людських самолюбних і соціальних почуттів на службу правди, справедливості і святості.

ТР '63, № 207, стор. 29-32

ТР '63, № 208, стор. 50-51

(далі буде)

БІБЛІЙНІ ТЕМИ

ДОСКОНАЛІСТЬ

Богом створена людина —	Бут. 1:27
На образ Божий —	Бут. 1:26
З заспокоєнням всяких потреб —	Бут. 1:29
З пануванням на землі —	Бут. 1:28
Визначена як вельми добра —	Бут. 1:31
Вчинена праведною —	Екл. 7:29
Під законом —	Бут. 2:17

НЕПОСЛУХ

Послухав іншого замість Бога —	Бут. 3:17
Зламав наказ Божий —	Бут. 3:6
Переступлення закону є гріхом —	1 Ів. 3:4
Через Адама ввійшов до світу гріх —	Рим. 5:12
Потомство Адама за його образом —	Бут. 5:3
За переступ одного померло багато —	Рим. 5:15
Св. Письмо вважає всіх грішниками —	Гал. 3:22

УВ'ЯЗНЕННЯ

Заплата за гріх — смерть —	Рим. 6:23
Адам вигнаний від дерева життя —	Бут. 3:24
Помер в 930 році життя —	Бут. 5:5
В Адамі вмирають всі —	1 Кор. 15:22
Смерть як в'язниця —	1 Петр. 3:19
Смерть ворогом —	Єр. 31:16
Сатана має владу смерти —	Євр. 2:14

НАДІЯ

Господня поміч —	Іс. 41:14
Бог прийде спасти —	Іс. 35:4
Прийде Викупитель —	Іс. 59:20
Ізраїля визволить —	Пс. 130:8
Гроби відкривуться —	Єз. 37:12
Гріб знищений буде —	Ос. 13:14
Смерть знищена буде —	Іс. 25:8

— ПОСЛАННЯ ДО ФИЛИП'ЯН 2:14 —

«Робіть усе без нарікання та сумніву»

ПОСЛАННЯ ДО ФИЛИП'ЯН є одним з найбільш люблячих послань, написаних до Церкви Апостолом Павлом. Очевидно та невелика спільнота люду Божого любила його так гаряче, як він їх, а його утиски з їх причини пов'язали їх серця з ним в тривалій вдячності. Послання було написано тоді, коли Апостол Павло був в'язнем в Римі, приблизно в 60–64 роках, коли обставини вказували на те, що його смерть неминуча.

Церква в Филипах була першою церквою закладеною в Європі і мала дуже скромний початок. Будучи керовані Богом, щоб залишити Азію й прийти в Македонію (Дії 16:6–10), Павло й Сила шукали нагоди служіння Господу в тому важливому місті. Не впливові проводирі прийняли посланництво Євангелії в тому місті, але дехто з народу, які збиралися за містом, на березі річки, де зазвичай проводилися зібрання молитов.

Лідія — побожна жінка

Величаючи Бога ще перед прибуттям Павла до Филипів, Лідія охоче прийняла Євангелію про Христа. Її рідним містом була Тіятира, яка лежить на східному березі Егейського моря, знана з виробництва барвників. Вона, очевидно, перебралась до Филипів, щоб заробляти на життя як «купчиха кармазином». Господь відкрив її серце і вона та її домочадці були охрещені, формуючи зародок першої християнської конгрегації в Європі.

Під час тих перших днів між Павлом та братами в Филипах зав'язалися міцні узи любові. Місійні зусилля Апостола та його товаришів завжди супроводжувала небезпека і при першій такій нагоді Павло й Сила були арештовані і ув'язнені на підставі сфабрикованих оскаржень. Після звільнення і прохання влад залишити місто, вони найперше пішли до дому Лідії

і перед відходом потішили зібраних там братів.

Практична поміч для Ап. Павла

Святе Письмо говорить нам принаймні про чотири ситуації, коли цей збір проявив до Апостола Павла не лише слова симпатії та потіхи, але й фінансову поміч для підтримки справи проповідування Євангелії. Вони посилали дарунки, коли Апостол служив в Солуні і в Коринті. Коли він був в'язнем в Римі, то цей люблячий збір не забував про нього і їхній посланець, Епафродит, приніс Павлові останню зворушливу пам'ятку їх любові (Фил. 4:18).

Цей дорогий приятель служби для справи Євангелії «був близький до смерті», але коли віднайшов сили, Апостол Павло послав через нього прекрасний лист до збору в Филипах, знаний нам як Послання до Филип'ян.

«Ціль послання — підкріплення їх в вірі, заохочення їх до поступування так, як належить в Євангелії Христа, остереження їх перед іудейськими вчителями, а також висловлення вдячності за їх християнську щедрість. Це єдине послання, з написаних Апостолом, яке не містить жодних наведених на думку чи виражених докорів. Послання виражає повну довіру й похвалу. Апостол звертається до Филип'ян з особливим почуттям, яке зауважить кожен уважний читач» (*Метью Генрі — Коментар*).

Не тільки до Филип'ян

Люблячий лист Павла до збору в Филипах міг би здаватися дещо більшим, аніж просто витвором ситуації, замірним тільки для їх благословення. Збереження його протягом віків є очевидно свідомством великої поваги, яку мали до нього ці первісні християни. Але щедрість їхнього духа видно також в тому, що це захоплююче посланництво, записане поставленим Богом Апостолом, вони берегли в пам'яті й діли-

лися ним з іншими зборами, а також, що його цінні інструкції могли розповсюджуватися в інших країнах, щоб принести потіху й заохочення, які так потрібні для зростання домочадців віри.

А коли ми далі застанемось над тим, як праці Апостолів зберігалися з покоління в покоління, часом руками тих, які їх дуже цінували, але протягом довгого часу — в «темних віках» — заховані в мішковині мертвих мов, то також розпізнаємо добродіючу руку Божественного Провидіння.

Павло говорить також до нас

Умови нашого життя дуже відрізняються від тих, які були за часів первісної церкви, але, в принципі, Апостол говорить до нас, так як і до них, «я маю вас у серці» (Фил. 1:7). Він з любові нагадує нам: «Отож, коли є в Христі яка заохота, коли є яка потіха любови... доповніть радість мою: щоб думали ви одне й те, щоб мали ту саму любов, одну згоду... не робіть нічого підступом, або з чванливості, але в покорі майте один одного за більшого від себе. Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших. Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі» (Фил. 2:1–5, *Послання до раннях церков, Дж. Б. Філіпс*).

НАРІКАННЯ¹

Те, що Апостол Павло говорить до Філіп'ян про суперництво чи особисте марнославство, не означає, що вони були винні в такому поступуванні. Подібно, як і його нагадування «робіть усе без нарікання та сумніву» не наводить на думку, що між ними панував дух незадоволення. Але скоріше, що вони оцінили цю пораду по причині прекрасних результатів, які несе з собою пристосування до неї: «щоб були ви бездоганні та щирі, „невинні діти Божі серед лукавого та розпусного роду“, що в ньому ви сяєте, як світила в світі» (Фил. 2:15).

Але небезпека, яка тоді існувала, так само реальною є сьогодні. Павло мав особисте досвідчення, пов'язане зі схильністю своїх родичів до *нарікання*. Це слово означає нарікати, скаржитися, бунтувати. *Нарікання* часто є довгим, низьким невиразним звуком, який вказує на приховане незадоволення. Воно може бути однозначне з почуттям схильності до зношення різних

ситуацій без охоти і доброго настрою. Воно також може бути більш активним і голосним, як тоді, коли ізраїльський народ незабаром після визволення з єгипетської неволі, будучи наповнений образою, нарікав на труднощі, з якими зустрілася їх свіжо здобута вільність.

Нарікання на Господа

Люд Божий, який прийняв Його як свого Провідника та Вождя, ніколи не повинен нарікати, а Павло нагадує нам, що нарікання Ізраїльтян при одній нагоді містить лекцію для нас. Їх нарікання було по причині манни, за яку вони спочатку були дуже вдячні. Цей «хліб із неба» (Вих. 16:4), який постачав Бог, став основою їхньої дієти. Манна могла бути мелена на муку, варена чи печена, з неї готували коржі на смак, подібний до меду зі слабким ароматом оливи з оливок. Винахідливі та розсудливі жінки можливо готували різноманітні страви для своїх родин на основі манни, та тим не менш це було неминуче, що багатьом вона набридла і вони тужили за «годуванням м'ясом» в Єгипті.

Нарікання почалося від суспільства різних народностей, який доля зв'язала з Ізраїльтянами і які вирвалися з-під єгипетського утиску. «Хто нагадує нас м'ясом? Ми згадуємо рибу, що їли в Єгипті даремно, огірки й дині, і пір і цибулю, і часник... Тільки манна нам перед очима» (Чис. 11:4–6). Це незадоволення було заразним і ізраїльський народ допустив до зростання такого нарікання в своєму розумі, що вони плакали як діти, коли думали про те, що лишили в Єгипті. З ними було так, як часто є з нами, що «справи виглядають краще здалеку». Оглядаючись назад, вони забули про утиски й труднощі під час єгипетської неволі і як примхливі діти дозволили, щоб їх мріяння перемогли розум.

Їх щоденний хліб

«Пустиня їхньої мандрівки» не була зовсім безплідною пустинею. Це був скоріше дикий необроблюваний регіон, з широкими гірськими й скелястими територіями та глибокими долинами, з яких пливли річки, які відрізнялися багатством з кожною зміною пори року і підтримували ріст трав і кущів, відповідних для забезпечення паші

¹ гр. *goggusmos* — нарікання, небажання

стадам і отарам — «маєткові дуже великому» (Вих. 12:38), виведеному з Єгипту. Але там була нестача води та харчів для людей, що привело до чудесного дання води Господом за допомогою вдарення в скелю (Вих. 17:6), а також постійного забезпечення манною з неба. І так Він давав їм їхній щоденний хліб.

Але Апостол Павло говорить нам, що деякі нарікали — і «їх багатьох не вподобав був Бог, бо понищив Він їх у пустині» (1 Кор. 10:5, 10). Він описує їх досвідчення сорокарічної мандрівки як «наріканнями за дня випробування на пустині» і Господа, який говорить: «Через це Я розгнівався був на той рід і сказав: Постійно вони блудять серцем, вони не пізнали доріг Моїх ... Вони до Мого відпочинку не ввійдуть» (Євр. 3:8, 10, 11).

ЩО ТАКЕ НЕЗАДОВОЛЕННЯ?

Багато з нас в своєму природному характері можуть мати схильність до бурчання, нарікання, скарження — до *незадоволення*. Тривожна думка! Що ми, які з-поміж усіх людей були так безпечно переведені через пустиню теперішнього злого світу, будучи під щоденним наглядом і провидінням люблячого Господа — коли *нарікаємо*, то звичайно засмучуємо Його!

Очевидно, є хвилини, коли ми сердимось через перешкоди в житті, правдоподібно забуваючи, що «тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). Наше незадоволення може бути чимось більшим, аніж поодиноким вираженням пригніченості, можливо вродженою нудою, неспокоєм, почуттям нижчості і часто може виникати з усвідомлення наших власних провин і недоліків.

Навіть Апостол Павло був в журбі. «Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню... Нещасна я людина» (Рим. 7:19, 24). Але цей рід незадоволення може принести корисний результат, заохочуючи нас до більших зусиль в перемаганні вад характеру. Очевидно, під кінець свого життя Павло міг з переконанням сказати: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг. Наостанку мені призначається вінок праведности, якого мені

того дня дасть Господь, Суддя праведний» (2 Тим. 4:7, 8).

І як розуміючий батько потішає свою дитину, так наш люблячий Небесний Отець вибачає наші людські упадки й повертає нам розум. Разом з псалмистом ми можемо сказати: «Став я нужденний, та Він допоможе мені! Вернися, о душе моя, до свого відпочинку» (Пс. 116:6, 7).

Він допоміг мені! Бог завжди милосердний, щоб вибачити нам хиби, які виникають з людських слабостей, і підіймає нас з пригнічення, якщо тільки ми Йому це дозволимо.

Небезпеки тривання в незадоволенні

Однак, утримування духа незадоволення повинно бути трактоване як серйозна вада характеру, зовсім невідповідна для тих, які вважаються послідовниками Господа Ісуса. Це *небезпечний стан*, який ображає Божу доброту і загрожує майбутній долі його власника: «Вони до Мого відпочинку не ввійдуть».

Нарікання — чи виражене голосом, чи в прихованих почуттях, є, без сумніву, вказівкою того, що не все в порядку в наших стосунках з Господом, нашим Спасителем і з нашими братами в вірі. Що це означає?

- Якщо ми не задоволені тим, що маємо, то кажемо Господу, — який читає наші серця, — що ми невдячні через те, що Він задовольнив наші потреби. Чи ми піддаємо під сумнів Його доброту? Чи сумніваємось в Його мудрості? Чи *засмучуємо* Його так, як засмучувало покоління, яке було на пустині? Чи це можливо, що ми, не усвідомлюючи собі того, ранимо нашого люблячого Небесного Отця?

- Особа, яка має схильність до постійного нарікання, зазвичай виражає її голосом, і хоча це є рід внутрішнього незадоволення, та він відчувається також іншими. Часто в такому становищі є певний рід закиду, як ніби хтось говорив би: Чому *тобі* надається така перевага? Чому Бог усміхається до тебе, а на мене допускає страждання? Таким чином інші можуть почуватися винними по причині свого успіху й щастя, і це є для них болісним. Така атмосфера може руйнувати сімейну згоду, руйнувати дружбу, порушувати блаженний спокій

християнської спільності в зібранні Господнього люду. І всі страждають.

• Якщо ми живимо незадоволення, то воно ранив *нас самих*. Наше нарікання може бути пов'язане з матеріальними речами. Чи перевіряється щирість нашої пошваги в жертвуванні земних справ і піддаванні всього під Божу волю? Чи може наша ситуація по відношенню до родини, колег по роботі, сусідів, яка є для нас занадто драгуючою? А може є привілеї служби, яких ми бажаємо, але вони не були нам дані і це нас зачепило, ми скаржимося. Маючи репутацію *буркуна*, ми відштовхуємо від себе навіть наших християнських приятелів і залишаємося самотніми. Але найгірше, ми втрачаємо той відпочинок серця й розуму, який є наслідком вірного люду Господа (Євр. 3:18). Якщо ми є закоренілими невдоволеними, тоді через власну невдячність ми також отримуємо глибоке поранення.

Немає нічого дивного, що Апостол Павло, зберігаючи братів з Філіпів в своєму серці, прагнув для них постійного миру і згоди, і не вважав, що нагадування «робіть

усе без нарікання та сумніву» був невідповідним.

А наш Господь Ісус з впевненістю зберігає нас в своєму серці: «Як Отець полюбив Мене, так і Я полюбив вас ... Це я вам заповідую, щоб любили один одного ви» (Ів. 15:9, 17). Подібно до нашого Господа ми маємо бути суддями миру, зберігаючи «єдність духа в союзі миру» (Еф. 4:3). Роблячи усе без нарікання, ми переконаємося «як оце добре та гарне яке, — щоб жити братам обнокупно» (Пс. 133:1).

ЗАДОВОЛЕНИЙ,

АЛЕ НЕ БЕЗТУРБОТНИЙ

Тут є значення, з якого можна довести, що люд Божий не повинен бути *занадто задоволений* теперішніми умовами. Словник *American Heritage* визначає слово незадоволення так:

- (а) Відсутність задоволення; відсутність сатисфакції.
- (б) Неспокійне очікування на кращі умови.

Рід нарікаючого незадоволення чи відсутності задоволення ми описали вище. Але неспокійне очікування на кращі речі

МАННА

ПО-ГЕБРАЙСЬКИ *man-bi*, «Що то?» — назва, яка була дана Ізраїльтянами їжі, яка доставлялася їм в чудесний спосіб під час їхньої мандрівки по пустині (Вих. 16:15–35). Загально вважається, що ця назва походить від слова *man*, яке виражає здивування, «Що то?», але більш правдоподібно, що воно походить від виразу *manan*, який означає «розподілити», і тому ця назва означає «наділ» або «дар». Цей дар від Бога описаний як «щось дрібне, вузькувате», подібна до «інею на землі» і до «коріандрового насіння», на «вигляд кришталю» і на смак «як тісто в меду». Її можна було пекти і варити, молоти жорнами і товкти в ступі (Вих. 16:23; Чис. 11:7).

Якщо хтось хотів зберегти її до наступного дня, то в ній з'являлися черв'яки; але, оскільки в Сабат манна не падала, то попереднього дня давалася подвійна порція, яку можна було зберігати до наступного дня, щоб задовольнити потреби народу під час Сабату, і вона не підлягала зіпсуттю. Ізраїльтяни отримали точну вказівку щодо збирання манни (Вих. 16:16–18, 33; Повтор. 8:3, 16). Вона вперше впала після восьмого таборування в пустині Сін і з того часу постачалася щоденно, за винятком Сабату, протягом усіх років їх подорожування, аж до часу, коли вони перейшли через Йордан і розбили табір в Гілгалі, коли несподівано вона перестала падати, а вони «їли з урожаю того краю, і вже більше не було Ізраїлевим синам манни» (Іс. Нав. 5:12).

Манна була цілком чудесним даром, цілком відмінним від будь-яких натуральних продуктів, з якими ми знайомі і які носять її назву. В Європейській торгівлі манна походить головним чином з Калабрії та Сицилії. Вона спадає з галузок ясена в червні та липні. Вночі вона рідка і нагадує росу, але вранці починає твердіти.

Манна на Півострові Синай є виділенням з дерева Тамариску (*Tamarix mannifera*), по-арабськи *el-tarfab*. Це дерево тепер росте в деяких добре заводнених долинах синайського півострова. Манна, якою Ізраїльтяни харчувалися сорок років, в багатьох деталях відрізняється від усіх натуральних продуктів. Наш Господь звертається до манни, коли називає себе «Я хліб живий, що з неба зійшов» (Ів. 6:31–35, 48–51). — *Біблійний Словник Істона*

є невідлучною рисою християнської надії. Це не є безпідставним мріянням. Це не утопічна фантазія, яку цілком неможливо реалізувати. Як часто Господній люд висміюють, що він проповідує «грушки на вербі» — його оскаржують в позбавленому реалізму триванні в обманливій надії якогось майбутнього добра.

Utopia — це назва книжки Томаса Мора (1516), яка описувала вигаданий острів, який є символом досконалого суспільства. Його буквальне значення з грецької мови звучить *місце, якого немає*.

Навпаки, Святе Письмо навчає, що *кожне місце* — ціла земля — «Бо пізнанням Господньої слави наповнена буде земля, як море вода покриває» (Пс. 72:19; Авак. 2:14). Петро повторює декларацію Божого наміру, поданого пророком Ісаєю (65:17) і каже, що «за Його обітницею ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває» (2 Пет. 3:13).

Це буде досконале суспільство. Насправді це видіння, але основане на певному Слові Господа і запровадження таких умов є суттю наших молитов з покоління в покоління: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі» (Мат. 6:10).

Також Апостол Павло розширює це видіння, щоб охоплювало небо: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що ... постановив ... для урядження виповнення часів, щоб усе об'єднати в Христі, — що на небі, і що на землі» (Еф. 1:3, 9, 10).

Досвідчення Ізраїлю є прикладом для нас

Пишучи до церкви в Коринті, Павло оповідає події з сорокарічної подорожі Ізраїлю по пустині й каже, що вони були для нас прикладом. Вони зображували досвідчення світу людства, який загубив дорогу, втратив надію і втратив життя, аж Бог пошле їм Визволителя, який виведе їх до місця вічного спокою і щастя.

Бунтівниче покоління, яке померло на пустині, ніколи не бачивши обіцяної землі, було замінене трохи більш покірним людом, який під провідництвом Ісуса Навина заволодів належною йому спадщиною.

Поступ Ізраїлю з умов поневолення до статусу цілковитої державності, будучи керований Богом, дуже сильно розбуджував уяву тих не багатьох з Ізраїлю, які довіряли Божим обітницям, прагнули вільності й гідності, і побуджував їх до вдячності за Боже керівництво.

Це приклад цілком властивого незадоволення по причині поневолення через гріх і всіх його гнобительських тиранів. Це об'являє приховану — або не дуже приховану — шляхетність деяких осіб, які прагнуть затримати хвилю деградації і піднести людську расу до рівня кращих стосунків з їхнім Творцем, а також одних з одними. Такі чоловіки і жінки не могли бути задоволені злими умовами, і в нашому Господі Ісусі вони бачать Визволителя — більшого від Ісуса Навина — який вказує нам дорогу.

Від незадоволення до досягнень

Томас Едісон сказав: «Неспокій є незадоволенням, а незадоволення є першою потребою поступу. Покажи мені цілком задоволену людину, а я тобі покажу його помилку». Також Оскар Вілд висловив думку, що «незадоволення — це перший крок до поступу людини чи народу».

Дух теперішнього віку є духом неспокою, який, у своєму крайньому стані, може позбавити радості життя — яку, на щастя, можна віднайти — і знищити спокій розуму. Але таке неспокійне очікування, яке прагне чогось кращого, є стимулом до активності, а історія записує старання й досягнення багатьох шляхетних характерів, незадоволення яких теперішнім убожеством, гнобленням та несправедливістю принесло полегшення для ближніх.

Таке незадоволення може виникати з цілком гуманних мотивів або може бути основане на біблійних ідеалах любові до ближнього. В них немає нічого з драгівливого скарження, але щире прагнення піднятися понад умови «теперішнього злого світу» і готовність прагнути до цієї мети.

СУПЕРЕЧКИ²

В Святому Письмі записані ситуації, коли учні «сперечалися» в значенні боротьби за віру. Степан розпочав дискусію з членами

² гр. *dialogismos* — дискусія, дебати, спір

деяких юдейських сект, які «встояти ... не могли проти мудрости й Духа, що він ним говорив» (Дії 6:9, 10). І вони спричинили його смерть.

Павло дискутував — розмовляв — з багатьма філософами, дослідниками й іншими, котрі щоденно збиралися на ринку в Афінах. Вони якийсь час слухали його, але його свідоцтво про воскресіння з мертвих були чимось більшим, аніж вони могли зрозуміти і він вкінці-кінців залишив їх з їхніми блудними теоріями й уподобаннями. Але служіння Павла в цьому великому місті не було безплідним бо там повстав початок віруючих (Дії 17:17–34).

В Ефесі Апостол Павло провів три місяці, *аргументуючи й переконуючи* — дискутуючи — в синагозі. Коли несподіваний опір поклав край його свідоцтву, Павло вибрався, забираючи з собою багатьох віруючих, і вони продовжували розважання в шкільній залі, до якої мала доступ людина на ім'я Тиран (Дії 19:8, 9). *Дискусія в American Heritage* визначається так:

«дебати; академічна вправа, яка складається з формальної дискусії або усної оборони якоїсь тези».

Як ми можемо зауважити з вищенаведених міркувань, дискусії до певної міри є властивими для Господнього люду. Вони є засобами для ревної боротьби віри, раз даної святим (Юди 3).

Спірний аргумент

В сучасному світі дискусія всюди розуміється як різниця думок або колотнеча, чи то між робітниками та їх роботодавцями, чи така, що стосується границь, права власності, проблем расизму та безлічі інших кривд.

Нагадування робити все без спорів є, найімовірніше, остереженням, щоб не дозволити поставити дух незгоди і сварливості в християнському зібранні. Може виявитися, що найбільш розвинені з Господнього люду, майже несвідомо, занадто ревно тримаються якихось своїх привілеїв чи позицій, будучи сварливими в обороні якоїсь точки зору і неохочими вияснити різниці шляхом побожного роздумування.

Наш Господь мав нагоду зробити учням лагідне зауваження. Коли прийшли до Капернауму, він їх запитав: «Про що міркували в дорозі? І мовчали вони, — сперечалися бо проміж себе в дорозі, хто найбільший» (Мар. 9:33, 34).

Очевидно наш Господь був вповні зорієнтований в їхній суперечці і Він їм дав зрозуміти, що кожен, хто хоче бути найбільшим — мусить бути слугою всіх. Як ілюстрацію своєї лекції Господь узяв на руки малу дитину і пояснив, що хто понизиться й стане таким, як мале дитя, буде великим в царстві небесному.

Привілеї служби

З людської точки зору це було природним, що ті, котрі залишили земну кар'єру і розлучилися зі своїми родинами та друзями, щоб іти за Господом, прагнули якогось запевнення щодо їх майбутньої нагороди. І це не було несподіванкою, якщо вони часом виявляли риси власників, які оберігають якесь майно, як тоді, коли вони зустріли незнайомого чоловіка, який виганяв демонів ім'ям Ісуса і забороняли йому це чинити. І знову Господь представив їм цю справу з властивої перспективи й показав велич любові та щедрості, розвиток якої мав тривати протягом усього життя Його учнів.

Багатьма віками раніше Мойсей мав нагоду дати подібну лекцію. Йому донесли, що з 70 старших (призначених для його полегшення в деяких труднощах його місії, всі які отримали духа Господнього, щоб він їх провадив), двоє пророкували незалежно в ізраїльському таборі. Ісус Навин, який був тоді молодим чоловіком, намовляв Мойсея, щоб він їм заборонив. Його реакція була несподіваною: «Чи ти заздрисний за мене? О, якби то весь Господній народ став пророками, коли б дав Господь Духа Свого і на них!» (Чис. 11:24–29).

В цьому є лекція також і для нас. Хоча християнське післанництво було віками по різному інтерпретоване і надалі у всій своїй простоті і всій своїй складності видається для світу, який в більшій частині байдужий до нього, то ніхто з нас не має виключного права до проповідування Євангелії. Навіть, якщо ми вважаємо наше

розуміння більш досконалим, більш раціональним і освіченим, то не маємо права стверджувати про вищість нашої служби над службою інших, які приводять людей до Христа, приносять практичну допомогу й духовну потіху іншим, і які віддають своє життя в службі Спасителя.

РОБІТЬ УСЕ ...

Церква в Филипах не занедбувала привілеїв служіння Господній справі, так безпосередньо, як і підтримуючи Павла й інших визначних слуг своїми молитвами, гостинністю й грошима. Між ними існували такі міцні узи любові, що вони були спрагнені більше від Павла і черпали велику потіху з його слів похвали й нагадування. *Робіть усе* — будьте пильними, будьте чуйними, а не лінивими християнами, охоче залишаючи працю для інших, але ревно працюючи разом в мирі та згоді для спільної справи.

З такою щедрістю духа наші брати з Филипів не жаліли б для нас уділу в їх радості. Користаючи з мудрої поради Апостола, зробимо її нашою особливою турботою в цьому році, який є перед нами.

Дорога перед нами

Невдячне серце, яке нарікає, об'являє духа сварливості. Такий характер руйнує наші стосунки з Богом і нашими ближніми. І навпаки, наша вдячність щодо Бога і радісне підкорення Його волі, а також черпання задоволення по причині того, що Він займається нами, переповнює всі наші зв'язки. Будьмо більш доброзичливі, милосердні, більш щедрі і в наслідок цього менш сварливі по відношенню до наших братів. Отож, тут є правило, яке ми можемо застосувати в році, який розпочинається. Зміцнімо наші постанови в цьому відношенні.

«Усе робіть без нарікання та спорів, щоб були ви бездоганні ... невинні серед лукавого та розпусного народу, що в ньому ви сяєте, як світла в світі. Бо то Бог викликає в вас хотіння і чин за доброю волею *Своєю*» (Фил. 2:14, 15, 13, КJV).

* * *

Наш гімн на цей рік — *Пісня № 324* (англ.).

SB '04, № 191, стор. 3-8

БІБЛІЙНІ ТЕМИ — продовження

ЗВІЛЬНЕННЯ

Через Боже плече — Іс. 63:5
 Спаситель. Благовість всім — Лук. 2:10, 11
 Христос відкупив від прокляття — Гал. 3:13
 Кров Христа очищує від всякого гріха — 1 Ів. 1:7
 Виправдання для всіх людей — Рим. 5:18
 Христос просвіщає кожну людину — Ів. 1:9
 Бог у Христі примирив світ — 2 Кор. 5:19

ПОСВЯЧЕННЯ

Тіла — Рим. 12:1
 Розуму — Рим. 8:9
 Впливу — Фил. 3:7

Репутації —

Часу —

Талантів —

Маєтку —

ВИВИЩЕННЯ

В імені —

В силі —

В становищі —

У впливі —

В привілеях —

В честі —

В обставинах —

Лук. 6:22

1 Петр. 4:2

Рим. 12:6

1 Кор. 16:2

Дії 15:14

2 Тим. 2:12

Об. 3:21

Об. 3:12

Об. 2:7

2 Сол. 2:14

1 Ів. 1:7

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

Редактор: Ralph M. Herzig, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії: Piotr Woźnicki

Адреса для переписки: 79071 м. Львів, 3-Скнилівський провулок 9